

Mózes Huba

Dsida Jenő levelesládájából

(1926–1938)

Dsida Jenő levelezésének számottevő része kötet(ek)ben is hozzáférhető. A költő életútját azonban további – óvó kezeknek köszönhetően reánk maradt – dokumentumok adatalják/adatolhatják. Ezek mindegyike figyelmet érdemel, hiszen újabb információkkal egészíthetik ki eddigi ismereteinket. Az alábbiakban keletkezésük sorrendjében mutatok be újonnan előkerült dokumentumokat.

1. Dsida Jenő 1925 nyarán a felmerült akadályok ellenére sikeresen érettségizett, és még ugyanabban az évben beiratkozott a kolozsvári tudományegyetem jogi karára. Szülővárosától azonban nem szakadt el véglegesen. Erről tanúskodik az a nyomtatott *Meghívó*, amely a külföldön tanuló felsőiskolai hallgatóknak a szatmárnémeti Cecil-teremben, 1926. január 3-án bemutatott műsorát ismerteti. A műsor keretében, Pakocs Károly püspöki titkár bevezető beszédét követően, mások mellett Dsida Jenő előbb maga olvasott fel verseiből, majd Mester Tibor, a budapesti Vígszínház művésze, *A patak megkísért*, Sztankóczy István színművész pedig az *Őszi dal* című, Makray József konzervatóriumi növendék megzenésítette Dsida-költeményt adta elő.

2. A fiatal joghallgató, amikor lehetősége nyílt rá, gyakornoki feladatokat vállalt. Ilyen feladattal bízta meg, például, *dr. Biró Elemér ügyvéd*, Szatmár, 1927. VI. 17. keltezésű, tek. *Dsida Jenő úrnak*, Kolozsvár címzésű, kézzel írott levelében:

Kedves Kollégám! Ha van ott olasz konzulátus, legyen szíves megkérdezni, hogy egy íves nyomtatott végzést (3 oldal), talán vigyen mintának egy ócska ingatlan-árver. hirdetőment, mennyiért fordítanak le olaszra, hitelesíteni nem kell. Mert egyik ügyemben a hirdetőment egy fiúmei cégnek kell kézbesítenem, és azt nem is expediálják, ha nincs mellékelve fordítás. Az nem baj, hogyha vétív oda is marad, mert a terminus előtt 15 nappal ügygondnoknak kézbesítik, de expediáltatni feltétlenül kell. –

Egy levelezőlapot mellékelek, előre is köszönöm szíves fáradozását, és remélem, rövidesen honoráriummal járó megbízást is küldhetek. –

Szívélyesen üdvözli híve,

Biró

3. A szülőváros és az új lakhely közötti kapcsolattartásban játszott szerepet Dsida Jenő régi pártfogója, *Pakocs Károly* püspöki irodaigazgató is, aki Szatmár, 1928. május 1-jei keltezésű, géppel írt és kézírásos utóirattal kiegészített, *Dsida Jenőnek* mint a *Pásztortűz* szerkesztőjének küldött levelében saját írói-költői munkásságának adatai mellett a címzett

pályakezdő verseskönyvére is kitért, utalva arra, hogy a kötettel kapcsolatos észrevételei egyúttal Czumbel Lajosnak, a szatmárnémeti *Katholikus Élet* szerkesztőjének a véleményét is tükrözik:

[1. lap]

Kedves Jenő Barátom!

Ott voltomkor verseket kért tőlem. Küldök hármat: a Páris, Nem úgy, mint azelőtt és Agy-elsötétülés címűeket.

Befejezve a regény körül való munkálatokat, újra a versírásnak adtam magam. Úgy látom, a prózairás megkívántatja velem a versírást és a versírás megint a prózairást. Pompás menedékhelyek!

Kedves jó édesanyjának szíveskedjék megmondani, hogy megjártattam egy kicsit Ilosvay kánok úrhoz velem küldött levelét. A nagy pakolásban és sürgős utazásban szépen a zsebemben felejtettem, és elvittem Pestre. Mikor túl voltam a határon, akkor vettem észre. Így vagy öt napot késett a sürgős levél. De célját elérte, azt hiszem, öt nap múlva is.

Verseskötetét megmutattam Czumbelnek is. Tele volt érdekes kérdőjelekkel az arca egy-egy vers elolvasása után. Anyyira újszerűnek találta azokat, hogy nem bírt ítéletet mondani. És hiszem, hogy nagyon sokan járnak így a verseskötettel. Érzik, hogy igazi költészet, de még nem értik, hogy mi benne a költészet. Igen sok köztük a ködkép, ködarc, köd gondolat. Lehet, hogy ez lesz a jövő, miszticizmusra hajló, emberiség költészete. Az is lehet azonban, hogy a mi Jenő költőnk megunja a ködöt, és leegyszerűsödik az evangélium mélységéig, amely az igazi költészet örök eszménye előttem, bizonyára minden Istent kereső ember előtt is.

Ezt kívánom én bizalmasan.

[2. lap]

Roppant kíváncsi vagyok, hogy a magyarországi szépirodalmi lapok katolikus része hogyan bírálja el kötetét. Küldjön azért

1) a *Katholikus Szemlének* dr. Várdai Béla fg. tanár, Budapest, IX. Ferenc tér 1. III. 4. (szatmári származású ember),

2) dr. Czapik Gyula p. kamarás szerkesztő úrnak a *Magyar Kultúra* címére (Bpest, VIII. Horánszky u. 20.),

3) az *Élet* címére. Ezt tudja.

Ezek járnak hozzám is. Majd megfigyelem írásaikat.

Szeretettel köszönti kedves mindnyájukat:

Pakocs Károly

Ui. 1) Reményiket, Walter Gyulát melegen üdvözlöm; valamint Gyallay urat, Szász Ferenc urat és Petresné nagyszágos asszonyt, akinek férjét szentmiséimben a holtak mementójába veszem.

2) Még egy szívességre is kérném: 1924-ben a Forró szavak 10 példányát bizományba adtam a Minerva-boltnak. Azt hiszem, ott porozódik a könyv, pedig tőlem sokszor kérnek még belőle. Szíveskedjék elkérni onnan, és egy példányt a következő címre elküldeni: N. Tessitori Nóra úrnőnek, Huedin, dr. Borsay Aron címére. – A férje, Kómiós Lajos itt időzik, és kérte a

[3. lap]

könyvet. A többi pedig költségemre szíveskedjék elküldeni nekem. Előre is nagyon hálás köszönet!

4. Biró Vencel, a kiváló történész Kolozsvár, 1928. május 2-i keltezéssel küld Dsida Jenőnek mint a Pászortúz szerkesztőjének kézzel írott levelet:

Mélyen tisztelt Szerkesztő Úr!

Gyallay úr felszólított, hogy Lukinich Imréről, a Bethlen család tört. írójáról írjak a Pásztortűzbe. Az adatokat lassan kaptam meg Pestről, azért nem tudtam előbb elkészíteni. Tisztelettel kérdezem, szükség van-e még a megemlékezésre? Ha igen, ma du. küldhetem.

*Mély tisztelettel,
Bíró Vencel,
rk. főgimn.
igazgató*

5. A szerkesztőségi munka Dsida Jenő szerzői igényeit is alakította. Erről tanúskodik az a ceruzával írott *feljegyzés*, amellyel a költő-műfordító – feltehetően 1929 decemberében – az Erdélyi Helikon 1930. januári számában közreadott Propertius-tolmácsolásainak a második korrektúráját kísértc:

Több figyelmet kérek! Tessék utánanézni: minden hiba olyan, amely nem volt benne az első korrektúrában. (Azt is visszaküldöm.)

Dsida

Még egy korrektúrárt kérek!!!

6. Nemcsak a húszas évek közepéről, hanem a harmincas évek elejéről is maradt fenn olyan *műsorlap*, amely a fiatal költő nyilvános szerepléséről tanúskodik, nevezetesen a kolozsvári Árvaleány-nevelő Otthonnak a helybeli római katolikus főgimnázium Jósikatermében 1932. április 9-én megrendezett *Petőfi költeményei dalokban és képekben* című estjé beharangozó műsorlapja. Az est zenei műsorát Csipkés Ilona állította össze, az életképeket Tóth István rendezte, a műsorszámokat magyarázó előadást pedig Dsida Jenő tartotta.

A műsor jellegének az érzékeltetése céljából íme két műsorszám a lapról:

[...] 6. Egressy B.: *A virágnak megtiltani nem lehet. Vegyeskar. Az élőképben részt vesznek: Appán A., Dsida A., Gurát I., Hantos B., Retezár A., Zsigmond E.*

[...] 14. a) Arany J.: *Csokonai. Éneklik: Petrán Ibolya, Miklós Károlyné, Tepser Richard, Bartha Gyula. Az élőképben részt vesznek: báró Bánffy D., Nagy E., Nagy M., Nagy M., Paull M., Szász E., Tamás J., Tatár F., Thury Zs., Vásárhelyi M., Vasváry P., Venczel J., Vékás L., Vikol B., Veszprény Á., Zalányi T. [...]*

7. Az Erdélyi Helikonban 1932 októberében látott napvilágot Dsida Jenő *Kóborló délután kedves kutyámmal* című, klasszikus veretű, nagylélegzetű lírai riportja, amelynek olvastán az irodalomértőknek lehetetlen volt rá nem döbenniük a költő rangjára. Erről árulkodik Mécs László Helmec, 1932. november 2-i keltezéssel a *Pásztortűz szerkesztőjének* – kikövetkeztethetően Császár Károlynak – küldött kézírásos levele, amelyben a szerző a maga mindennapjait leíró sorok után végül lelkes szavakkal méltatja Dsida Jenőt és nemrég megjelent költeményét:

[1. lap]

Kedves Szerkesztő Uram,

ha tudná, mennyire kapkodó életet élek, nem ítélné el azért, hogy oly keveset törődöm a Pásztortűzzel. A többi lapokba azért jut vers, mert öcsém küldi el a szerkesztőségekbe! Szeretettel és örömmel állok rendelkezésére, csak hébe-hóba két sorral, lelvapon figyelmeztessen! Legújabb verseimet mindég nagyban elküldöm öcsémnek, ő egy szűkebb baráti körrel mindég megvesézi, megbírálja, megrostálja, aztán szétosztja a lapoknak. Itthon, mikor megírom, utána egy-két

hónapig képtelen vagyok magam jól megítélni egy-egy új írásomról, hogy mennyi ereje van az Élet számára. Mert amint nem élek literátus életet, úgy soha még nem volt eszemben irodalomtörténet, szobor, kritika számára írni. Aki egyiptomi József történetét írta, csak az Élet járhatott eszében. Életem tipikus életes élet, távol minden byroni, rimbaud-i vagy más romantikus költő-ideáltól. Úgy pasztorálok, mintha valaki egy nagydarab árpakenyeret emberré lelkesítene, aztán rászabadítaná

[2. lap]

egy kis várocska katolikusaira. Az egész Bodroghöz bűcsűim egyszerű kis parasztnak, munkásoknak prédikálok, 4 filiában s itt Helmecezen heti 16 órában hittanokat járok tanítani autón, kocsin, szekéren, gyalog, minden lakodalomban, dísznótoron ott vagyok, temérdek vendégem van (10 hektó borom fogy egy évben). 37 városban szavaltam jan. 1. óta, 4 hetet töltöttem külföldön az írországi euch. kongr.-sal kapcsolatban — s újabban vadászom nagy bőszen. Hetenként 20-30 levélre kellene válaszolnom, de ki győzi?! — Az itt mellékelt verset is elküldtem öcsémnek Pestre, de tudtommal eddig sehol sem jelent meg! Ha nem közölhető, vagy gyengének tartja, vagy megjelenik közben valahol, szíveskedjék nekem megírni Pestre (Baross u. 10). Holnap indulok kéthetes fárasztó turnéra, talán 12 városban kell ezalatt szavalnom!! — Dsida Jenő kutyaverse a Helikonban egészen elragadott! Évek óta figyelem, hogy fut ez a fiatalember Erdélyben az élre, milyen frissen, komolyan, a Múlt minden sínjét tovább rakva, klasszikusan és mégis elevenen, mint a Tavaszi. Nagyon szeretem! Adja át neki legmelegebb baráti üdvözlésemet!

Szeretettel üdvözlöm,
Mécs László

8. Dsida Jenő szerzői, írástudói igényességéről vall az a kézírásos levele is, amely az Erdélyi Tudósító szerkesztőjének, Veress Ernőnek az Erdélyi Tudósító almanachja 1933 című kiadvány számára küldött *Panasz gyengülő gyökerekről* című verse gépiratos lapján olvasható:

*Főtisztelendő Szerkesztő Úr,
igen szeretném, ha a fentiek közül kiválasztott versek korrektúráját elolvashatnám. Méltóztassék édesapámnak megmondani, miképpen és mikor volna az lehetséges.*

Őszinte, mély tisztelettel:

Dsida Jenő

Ui. Az arcképet visszakérem.

Dsida Jenő említett versét vélhetően 1932 decemberében, *Az uccaseprő* és az *Öreg postás a város végén* című versével együtt küldte el Veress Ernőnek.

9. A költő ihlető műzsjának, későbbi feleségének ceruzával – kikövetkeztethetően 1934-ben – papírra vetett *sorai* olvashatók Dsida Jenő *Sóhajnyi versek* (Narkózis, Vízmenti ballagás, Csend a tavon) című gép-, illetve kézíratos ciklusának a hátlapján:

Jenő! Nagyon örövendek, hogy ma este együtt vagyunk. Remélem, nem fáj nagyon a feje.

Melly

10. Bethlen Györgyné, a katolikus nőmozgalom egyik kiemelkedő erdélyi személyisége Kolozsvár, 1935. március 19-i keltezésű, kézírásos levelében kéri Dsida Jenőt közreműködésre egyik rendezvényükön:

[1. lap]

Kedves Dsida Jenő!

Egy nagy kérésünk lenne. Ugyanis a Soc. Missio-társulat a Napközi Otthona javára április 4-én este 9-kor a piarista gimnázium dísztermében hangversenyt rendez, és abban kéri szíves közreműködését egy rövidebb novella vagy essay felolvasására. Nagyon kérjük, vállalja el, hisz a kolozsvári közönség

[2. lap]

már olyan régen nem hallotta. Szíves választát minél hamarabb kérem, és ha az igenlő lenne, amit nagyon remélünk, úgy arra kérném, h. egyben szíveskedjék a felolvasása rövid vázlatát is elküldeni, mivel azt az engedély miatt a hadtesthez is be kell adni.

*Sok szívélyes üdvözzlettel,
Bethlen Györgyné*

A levél nemcsak Dsida Jenő társadalmi szerepvállalásának jellegét, hanem a kor sajátos cenzúra-viszonyait is érzékelteti.

11. Nagyvárad, 1936. szeptember 6-i keltezéssel, az *Erdélyi Lapok* fejléces papírján, küld gépirásos levelet *Bélteky László Dsida Jenőnek*. A levélben Paál Árpád főszerkesztő megbízásából kéri a *Keleti Újság Anyanyelvünkért* – amint tévedésből ő írja: *Anyanyelvünk* – című nyelmművelő rovatának addig megjelent közleményeit:

Kedves Jenő,

általam kér Paál Árpád főszerkesztő úr a következő nagy szívességre:

Ha nem jelent számodra különösebb terhet vagy fáradságot, légy kedves, és küldd el számunkra a Keleti Újság valamennyi vasárnapi számát, illetve a lap valamennyi vasárnapi számának azokat az oldalait, melyekben az egyébként kitűnően szerkesztett „Anyanyelvünk” című rovat megjelent, kezdve a legelsőtől. Nagyon kérünk, hogy amennyiben nincsen különösebb akadálya, tedd meg ezt a nagy szívességet, amit előre is hálásan köszönünk, és hasonló ügyekben mindig rendelkezésedre állunk. Költségeidet természetesen utolsó baniig számítsd föl, s azt mi postafordultával megtérítjük.

Végül pedig ne haragudj, hogy ilyen ügyekkel háborgatunk!

*Baráti szeretettel üdvözöllek:
Bélteky Laci*

12. Bélteky László levelének az aljára Dsida Jenő ír pár sort ceruzával, 1936. szeptember 8-i keltezéssel, a *kiadóhivatalnak* címezve:

Kérem, hogy az alább felsorolt vasárnapi lapszámainkból azokat az oldalakat, melyeken az „Anyanyelvünkért” című rovat megjelent, az „Erdélyi [javítva: Magyar] Lapok” szerkesztőségének, Oradea, Reg. Carol II. No 5. megküldeni szíveskedjenek. A költségeket fenti lap megtéríti.

Dsida Jenő

1936. április	12.	(húsvéti szám)
"	"	26.
"	május	3.
"	"	10.
"	"	17.
"	"	24.
"	"	31.
"	június	7.

" " 14.
 " " 21.
 " " 28.
 " július 5.
 " " 12.
 " " 19.
 " " 26.
 " augusztus 9.
 " " 15.
 " " 30.
 " szeptember 6.

13. 1937 nyarán Dsida Jenő és Imbery Melinda házasságot köt. *Dsidáné Csengeri Tóth Margit* hosszú kézirásos levélben számol be a nászutasoknak az elutazásuk utáni eseményekről:

[1. lap]

Drága Gyermekeim!

Várora várt értesítéseket tegnap, kedden de. kaptuk. Hála Istennek, hogy jól vagytok. Remélem, ott nem ilyen vizenyős az időjárás, mint itt, mert az belerontana erősen a szép programotokba.

Szombaton, miután az állomásról hazaérve megebédeltünk, és egy kis pihenést markíroztunk, lementünk Feriékkel Berényiekhez Micit meglátogatni, aki másnap felkelt ugyan, és el is jött hozzánk, hétfőn azonban újból lefeküdt, s még most is kitartóan beteg. Igen rosszul néz ki szegény gyermek.

Hazafelé jövet Feri b.-ék látogatást tettek Imberyéknél. Mikor bementünk, a két „bús öreget” ott találtuk az ebédlőasztalnál éppen azon tanakodva, vajon hol vannak most a gyerekek... Segítettünk tanakodni.

Hazafelé jövet éppen kifogtuk a V. [...] esküvőjét, ami az egész várost felforgatta.

[2. lap]

8 nyoszolyó pár, 13 autó stb., szóval nagy volt a parádé. Az utca, a templom tömve – Nekem mégis úgy tűnt, hogy üres minden, lélek nélküli. A Ti szerény kis esküvőtök szebb volt, mély és meleget sugárzó.

Vasárnap du. 3-kor megnéztük a „Meseáruházat” Ackóval. Ügyesen játszott, sok tapsot kapott.

½ 8-kor vacsoránál ültünk épp, amikor Imberyék érkeztek visszaadni a látogatást. Elbeszélgettünk kedélyesen. Közben megeredt egy 3 órán át tartó eső, Feri bácsiék ¼ 10-kor kocsin kimentek az állomásra. Mi még vagy ¾ órát beszélgettünk, mire esernyővel, kabátokkal és váltott cipővel felszerelve, hazaindult az Imbery pár is.

Hétfő reggel legelső dolgom volt elmenni a Kálvin utcába. Sajnos, 1-jén este már kiadták a lakást annak az öreg párnak, akiről a házmesterné is tett említést. Azóta állandóan úton vagyok reggeltől – 2 óráig, 4–8-ig minden nap lakást keresek, de még minden pozitív eredmény nélkül. Ez a Fürdő utcai teljesen bizonytalan, amennyiben nem tudnak

[3. lap]

okot találni a felmondásra, ugyanis pontosan fizetnek. Aránylag igen kevés a megfelelő lakás. A modern 2000 lej. A nem modernben nincs fürdőszoba, vagy ha van, mint az egyik[ben] a Teleki utcában, 1625 lej, de oly szűk [az] udvar, sötét és levegőtlen, hogy azt nem lehet kivenni. Tegnap a Monostori utat jártam be. Ott Babcsáktól [a] 3. kapu, van egy kétemeletes ház az udvarban, a tanítók háza, [a] Státusé. Csupa 1 szoba-konyha fürdőszobás lakás van benne, ára 1600 lej. Rebesgetnek

valami olyast, hogy az I. emeleten egy Szentimreiné nevű elvált asszony valószínűleg kiköltözik nov. 1-jén. Ma reggel 9-kor már fent voltam az irodában a III. emeleten Mohay tanfelügyelőnél, azonban ő csak hétfőn lesz itthon. A Zápolya u. 21. szám alatt szintén van egy nem modern és véletlenül mégis fürdőszobás lakás. Áll egy 2 ablakos utcai szobából, egy sötét udvari szoba, konyha, sötét fürdőszobából és hozzátartozó mellékdolgok, pince, padlás, fásszín stb. Imrei dr. belgyógyász háza. Ma együtt mentünk Rózika néniel hozzá megbeszélni. Hajlandó mindent újra festetni, konyhát újra padlóztatni, vízvezetéket tenni a konyhába, ha 2 havi lakbért előre kifizetünk, mert nincs

[4. lap]

mivel hozzákezdjen. A lakbér havi 1700 lej, ebből egy banit nem enged. Azt mondtam, megírom Nektek, hétfőig vár a válasza. Hétfőn azt is megtudom Mohaytól, van-e remény arra a másik lakásra. Ha ezek közül egyik sem lesz, akkor majdnem nyugodtan mondhatom, hogy nincs semmi remény ilyen beosztású és ilyes árú lakásra. Még csak az Attila út környékén nem jártam, a város többi részét bejártam. A Rákóczi útra nem is megyek, mert az már túl messze van Neked. Nem is hinné az ember, hogy egy ilyen nagy városban ne lehessen ilyen lakást kapni, azaz hogy lehet, de 2000 lejért. Nem is tudom, most már mi lesz, mert ez a háromnapos erőlködés nekem egy kicsit megártott, rosszul lettem. Az augusztus is rohamosan telik, valahová mennünk kellene egy kis ideig pihentető nyugalomba, de akkor nincs ki járjon a dolgaitok után. Mamukát nem tudom hagyni, pedig ha nem megyünk, baj lesz. Tatyuka is igen kimerült. Valahová ide a környékre kell mennünk, ahonnan hamar haza lehet jönni szétnézni. Várom, Fiam, Tőled a választ, be tudsz-e menni a megírt feltételekbe. Az a kis lakás elég jó lenne.

A levél itt megszakad, befejezése hiányzik. A levélben említett egyik név olvashatatlan, ezt szögletes zárójelben kipontoztam.

A fent leírt fáradságos lakáskeresés egyébként eredményesnek bizonyult: a nászútról hazaérkező fiatalok valóban az egykori Zápolya utcában kezdték meg közös életvitelüket.

14. Az ifjú házaspár Dsida Jenő 1937. november 15-e és december 10-e között bevételeit és kiadásait egy ún. *Pénztárfüzetben* részletezi. A kéziratos feljegyzések fejléce az első laptól a nyolcadikig: *Bevétel/Kiadás*, felette a hatodik lapon 1937. december, a hetedik és a nyolcadik lapon *December* olvasható. A fiatal házaspár anyagi gondjainak érzékeltetése céljából idézem előbb a *Bevétel* rovat első feljegyzéseit:

Nov. 15 fizetés nov. 100
Fizetés, októberi hátralék 460
Kölcsön 15000
B. P-től 60

Majd idézem párhuzamosan a *Kiadás* rovat november 14–15-i feljegyzéseit is:

XI. 14. Kamat Mezőgazd. 385
Szabónak 300
Vacsora 40
Adósság 249
Vendéglő, adósság 147
Váltóra 60
Koszt 1000
Házbér (nov.) 1800
Mellynek születésn. 500

	Újság 2
	Virágkarók 60
	Hanzi 5
	Cigaretta, gyufa 11
	Borravaló (szabó) 8
	EMKE 20
	Taxi 30
	autóbusz 5
" 15	cigaretta 5
	dohány 12
	mozi 30
	Vacsora 50
	borravaló 2
	ondolálás 200
	villany 80
	pénztárdozoz 75
	füzet 12
	autóbusz 5
	fröccs 5

15. Sándor Judit, a fiatal költő és jó barát Kolozsvár, 1938. április 5-i keltezéssel küld kézzel írott levelet a súlyos beteg Dsida Jenőnek:

[1. lap]

Kedves Dsida Jenő!

„Már éppen írni akartam, mikor azonban közbejött szomorú állapotom.” Így kezdek én is a Maga mintájára levelem. Biharfüredről hazajöve nemsokára beteg lettem, nem vagyok most sem jól még, és emiatt nem jelentkeztem ily soká. Szerettem volna pedig mielőbb írni, mikor hallottam, hogy mennyire rosszul van, a sors azonban úgy akarta, hogy baráti együttérzés kedvéért én is beteg legyek. Tegnap keltem fel először egy elég sokáig húzóódó és nagyon fájdalmas gyomormérgezés után, ami főleg nagyon legyengített, és azt hiszem, hogy csak azáltal nem tett egészen tönkre, mivel Biharfüredről hozott tartalékerőim egy kis ideig állták a harcot.

De Maga, szegény ember, mi van és mi lett híradása óta Magával??! Lapjának megérkezése után Etelka mondta nekem, hogy a Dsida házaspár egyik tagja milyen nagyon jól, másik tagja milyen nagyon rosszul nézett ki az együtt töltött bálon. Azonban azóta még folyton betegnek lenni... jaj, jaj, ezt igazán nem a Maga szívének találták ki. Papa tudta meg tegnap, hogy hol fekszik, én pedig most már azt szeretném nagyon tudni, hogy hogy van, és hogy lesz-e ebből mielőbb gyógyulás? Kérem

[2. lap]

Mellyt, hogyha nem fárasztja, írjon nekem hogyléte felől néhány sort. Előreláthatólag én a hét végéig benn leszek még. Igazán kívánok Magának mielőbb gyógyulást és ezenkívül gyors megerősödést!! Maga ez alkalommal ne írjon nekem, még akkor sem, ha valahogy még lenne is ereje hozzá. Ez nem beteg embernek való. Kedves lev. lapjának nagyon örültem, de az írás fáradsága miatt ekkor is sajnáltam Magát. Hiszen írta, hogy mennyire gyenge, és én mostani tapasztalatom után nagyon tudom, hogy milyen idegesítően kínzó érzés ez. Tehát ettől legalább kímélje meg magát, és igyekezzék minél előbb véget vetni mindennek! –

Na és most nem kínozzon tovább beteg szemét, a dolgok tisztázása miatt csak azt írom még meg, hogy én februárban nem pillanatnyi rosszullét miatt mentem 6 heti kúrára a hegyek közé. Régebbi

idő óta húzódo szívidegesség és ezzel járó gyors fáradás készítetett arra, hogy a havas fenyvesben keressek pihenést. Az ott töltött idő nagy békéjével, csendjével gyönyörű volt, és le is vitte nyári 136-os pulzusomat 84-re. Hálás vagyok emiatt és még sok felejthetetlen szépség miatt a hegyeknek nagyon. –

Tehát nagyon várom a kért tudósítást, és remélem, hogy az utóbbiaknál egy kicsit jobb híreket fog tartalmazni. Mellyt sokszor csókolva ezer üdvözlötet küld:

S. Judit

Én is nagyon kívánom a várva várt gyógyulást!!

Etelka

Ezt a – bizakodó volta ellenére is aggodalmas, ám aggodalmasan is csipkelődő vagy talán mégis inkább szemrehányó – levelet egy másik levelesládának, a fiatalon elhunyt költő emlékét őrző Imbery Melinda levelesládájának a dokumentumai követhetik.